Anul 35 București și Orăștie, 29 Iulie 1937. CENZURAT Nr. 30

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni și muncitori, întemeiată la Orăștie în anul 1902

Director sufletesc: † Dr. ION I. MOȚA
Director vremelnic: Pr. IOAN MOȚA

Cererile de abonare și banii pentru foaie se trimit pe adresa: Admin. „LIBERTATEA" Moța BUCUREȘTI I. Calea Victoriei 63.

„Libertatea" este: Proprietatea familiei moștenitoare a lui Ion I. Moța
ABONAMENTUL: 120 lei pe an, 60 lei pe ½ an și 30 lei pe ¼ an

Orice scrisori pentru Redacție să se trimită pe adresa: RED. „LIBERTATEA", ORĂȘTIE Jud. Hunedoara

Apare în fiecare Joi
2 lei

IONEL MOȚA în mijlocul prietinilor săi la Lugoj. In Septembrie 1934 l'au invitat prietinii din Lugoj să țină acolo o conferință. S'a dus fără zgomot, fără alai, totuși s'a adunat lume aleasă la conferința în care le-a vorbit, foarte convingător (mergător la inimă) despre naționalism și frumusețile luptei pentru el și buna noastră lege străbună. A fost primit foarte călduros de intelectualii lugojeni. Când a plecat spre casă, în gară prietinii însoțitori, s'au fotografiat cu dânsul în mijloc în fața gării. Ne au trimis fotografia, cu rugămintea să o punem în foaie, ca scumpă aducere aminte.
Ionel e cel cu x la picioare.

Păreri englezești, despre comunism

Anglia ca țară de mare industrie și de negoț cu toată lumea, — are mulțimi de lucrători, ca nealtele. Și lucrătorii englezi sunt toți organizați în societăți (însoțiri) de-ale lor, cu ajutorul cărora să-și apere drepturile lor la o viață mai bună și să și-le cucerească. Poate nicăiri aiurea, muncitorii nu-s mai bine organizați, ca în Anglia. Aci când ei își vor mișca organizațiile, nu se poate ca stăpânirea să nu le facă pe voie, că-s mulți și ascultători de conducerea lor.

Comuniștii din Rusia au cercat de ani de zile și cearcă și azi neobosiți, să-și facă cuiburi calde și printre muncitorii englezi, și nu pot!

Nu pot, pentrucă muncitorul englez de se iubește pe sine, își iubește și țara și neamul și legea părinților și moșilor săi. Muncitorul englez judecă, că cu socoteala, ce e bine și ce e rău pentru țara sa, pentru neamul său, și nu se dedă la fapte și lucrări, prin cari să-și subsape și să-și slăbească nici neamul, căci mintea lui drept socotitoare îi spune, că slăbindu-le pe acelea, își taie creanga de trai de sub picioare. Cu prăbușirea sau ruinarea țării, s'a prăbușit și putința lui de trai... De-aceea, ei uitându-se bine, cum s'a desvoltat, în ce fel s'a prefăcut viața, în țările în cari comunismul a fost ajutat de mulțimile mucitorești, — au rămas și sunt și azi împotriva comunismului. Câteva dovezi:

La 6 Iulie a. c. șeful (căpetenia) tuturor Asociațiilor muncitorești, Bevin, a ținut o vorbire mare în fața unei mari adunări muncitorești, cu delegați (soli) ai însoțirilor unite în Sindicatul său, — și acolo a vorbit cu toată asprimea împotriva comunismului, cerând guvernului să iee cele mai aspre măsuri de curățire a țării, ba de stârpire a tuturor celor ce țin cu »roșii« comuniști.

Iar dl Walter Citrina, conducătorul politic al Partidului muncitoresc englez, a spus la un Congres (Mare Sfat) muncitoresc ținut decurând la Varșovia, că toate societățile muncitorești engleze, sunt împotriva comunismului și a aliaților (ortăcițiilor) cu el!, ba și împotriva acelora, cari n'au curagiul a găsi și a lucra pentru stârpirea lui.

Și ei își întemeiază judecata lor pe *faptele* cari le-au văzut și le văd împlinite în țările în cari comunismul a reușit a-și arăta știința și puterea. Ei spun, că acei cari au săvârșit fapte de o sălbătăcie de fiere, ca în Spania și în Rusia, sfărâmând urmele unei munci luminate durate prin veacuri, cum sunt minunatele biserici spaniole, ucigând, tăind în săbii, arzând în foc pe slujitorii nevinovați ai unei credințe sfinte, — aducând prin toate ale lor aminte de năvălirile barbarilor de nainte cu 2 mii de ani, de cari și istoria vorbește cu groază, — aceia nu au drept a cere sprijinul statelor și popoarelor luminate de azi.

Iată conducători de muncitori, cari deși iubesc breslele lor muncitoare, își dau totuși sama, că în lupta pentru îmbunătățirea sorții muncitorești nu e totuși iertat a merge până la nimicirea rânduirii statului, căci prin aceea dărâmi casa de peste tine și atunci — unde te vei mai adăposti? Va fi mai bine sub ruine, decât sub coperișul sănătos? Sub coperiș lupți să-ți găsești așezemânt tot mai mulțumitor, — la asta da, ai dreptul. Dar nu la nimicirea a toate în jurul țării!

Iaca păreri cari sunt și ale noastre, ale luptătorilor de dreapta. Și noi același crez îl propovăduim pentru muncitorii de tot felul ai noștri. In Anglia muncitorii din feluritele industrii sunt mulțimi nenumărate, de aceea acolo e vorbă mai ales despre ei și soartea lor. — La noi »muncitorii« cei mai numeroși sunt păturile largi ale țăranului agricol (lucrător de pământ) și pe lângă ei a muncitorilor din fabrică sau întreprinderi. De aceea gândul nostru pe toți aceștia îi îmbrățișează, și când D-zeu ne va ajuta, — cu ajutorul acestor mulțimi de muncitori ai ogoarelor și ai întreprinderilor și fabricelor, cari tot sporesc în țară, — gândul nostru cel mare: soartea acestora va fi, adecă mulțumirea lor, ei fiind temelia acestei țări.

Și până atunci, le dăm pilda mulțimilor muncitorești engleze: aceia, pe lângă pielea lor, își iubesc și patria și neamul și credința lor creștină, — și de către comunism se întorc, ca de către o mișcare pusă la cale și condusă cu viclenie, de dușmani și ai patriei, și ai neamului și ai credinței poporului englez. Ca și la noi.

Mândria germană

care ne-ar ședea așa de bine și nouă, și care ne-ar fi de uriaș folos!, — s'a vădit și zilele acestea:

Guvernul german, firește la dorința tare a căpeteniei sale Hitler, a mai adus o hotărîre înțeleaptă:

Nici un *evreu* nu poate fi *învățător*, *profesor*, adecă crescător, unui tiner german! Germanul să primească lecție de viață, de credință către neam și țară, către lege și biserică, dela îndrumător (educator) german creștin! Evreul dee învățătură copiilor neamului său!

Avem așa de puțin de adaos la această știre. Ea grăește mai mult ca o sută de articli de gazetă și o sută de predici!

Ce cuminți am fi, de-am hotărî și noi așa ceva! Dar la noi sunt azi, vai, cu sutele evreii cari sunt „crescători" ai fiilor noștri!

Ne vin acasă copiii năcăjiți din liceele de stat, spunând: Am profesor sau profesoară de... limba română, evreu sau evreică! Profesor de istorie, — învățătura în care se oglindește trecutul neamului cu ce e mai frumos în el, — evreu! Cum crezi că acela va altoi în inima tineretului român sau a tinerei românce, mare dragoste pentru trecutul neamului său, neam pe care el, profesorul sau pistruiata profesoară, îl *urește* și — dorește stâns de pe lume!

Ca să dovedim aceste adevăruri, — cetitorii noștri legionari, sunt rugați a ne scrie: câți profesori jidani sau câte profesoare de aceeași viță, au ei la liceul lor de băeți sau de fete? E bine să fie luminați despre asta, — ca să vedem cât de puțin — »germani« suntem noi, acolo unde ar trebui să fim!

—o—

VETRELE DE FOC, ALE RĂZBOIULUI

Pân'acum era una, în Spania. Acum sunt două: a doua e partea de miază-noapte a Chinei. Chinezii, așa destrămați și prost conduși cum sunt, se arată — războinici. Și cei ce cunosc dedesupturile, spun că pe Chinezi îi împing de spate în războ! Rușii, adecă jidanii cari conduc azi Rusia. Și ei o fac, pentru a slăbi pe Japonia, care nu se lasă condusă de ei, ci după pilda Germaniei și Italiei, vrea să fie stăpână pe sine și pe averile sale. Săptămâna trecută se părea și se vorbea, că primejdia pare înlăturată, pentrucă Japonezii au mai slăbit coarda, și o slăbiseră pentru-că Anglia și America, cari nici ele nu vor s'o vadă pe Japonia prea tare și prea mare, pentrucă ar fi singură hotărâtărâtoare în depărtatul răsărit, — i ar fi trimis vorbă, că dacă face războl Chinei, cu scop de a mai rupe o parte din acea Impărăție mărindu-și pe a sa, — ele Anglia și America, vor închide mările pentru negoțul lumii cu Japonia pe vremea războiului, — lucru care ar face Japoniei mari încurcături în război. Dar în zilele din urmă veștile arată, că încordarea între China și Japonia iară a sporit și primejdia începerii unui război mare între ele, nu e încă înlăturată.

*

In *Spania* tot așa: Iaca se împlini anul decând a pornit războiul, și el nu se mai sfârșește. Pentru-că Rusia și Franța, conduse amândouă de jidani, suflă mereu în acel foc și aruncă lemne pe el: trimițând noi și noi ajutoare comuniștilor, contra naționaliștilor. Iar Anglia, care ar putea hotărî soarta, stă tot așa pe două scaune... Nu-i prea ies ei socotelile dacă înving naționaliștii, și nu-i ajută să ajungă odată biruitori, ci prin ținuta sa îngăduitoare pentru comuniști (acolo în Spania, căci la ea acasă nu-i dorește!), — lungește sângeroasa încăerare între cele două Spanii.

Făcătorii de socoteli spun, că totuși numai naționaliștii pot rămânea biruitori: Franco ține sub stăpânirea sa trei sferturi din cuprinsul Spaniei (70 procente), iar din locuitori 60 la sută în hotarele cuprinse de naționaliști.

Și știrile de pe câmpiile de luptă vorbesc tot de izbânzi ale naționaliștilor, — dar mărunte, fără mare însămnătate. Pășiri largi, cotropitoare, se vestesc prea rar.

CUIBUL „MICA“ DIN BUCUREȘTI.
Sectorul de galben (partea aceea de oraș).
A fost înființat după înmormântarea lui Moța și Marin, întru pomenirea și neuitarea lor... Cei din chip sunt: Carol Trostel, șef de cuib; Ioan Bădulescu, corespondent; Cornel Șerban, casier; Ioan Micu, Tudor Paraschivescu, Filip Furdu, Gligor Bogdan membrii, întregiți de atunci cu alții.

De ce neam sunt răspânditorii CREDINȚEI COMUNISTE?

Văzând prin ce mijloace caută comuniștii să-și pună în aplicare planul lor de a face „dreptate“ lucrătorilor, e firesc, să ne întrebăm, oare de ce neam sunt acei oameni, cari pe calea urii celei mai înverșunate, prin crime și nelegiuiri voiesc, să facă „dreptate“ unei părți din omenire?

Noi știm, că dreptate se face prin nepărtinire, prin iubirea aproapelui. Iar comuniștii, pentru a face „dreptate“, merg pe drumul celei mai îngrozitoare nedreptăți. Și: Cum pot oare să facă dreptate acei, cari urăsc tot ce i creștinesc, cari samănă în sufletele ura împotriva lui Dumnezeu, a bisericii, a învățăturilor bisericii creștine?

Vor să facă dreptate, cei ce batjocoresc cele sfinte, cei ce pângăresc altarele, cari omoară copiii, femeile, bătrânii, iar pe contrarii credinței lor, îi chinuesc mai îngrozitor decât sălbaticii? Pe aceste căi, să facă ei o lume mai bună și să înfăptuiască un trai mai mulțumitor? La întrebările de mai sus, comuniștii niciodată nu vor putea da răspuns mulțumitor și convingător.

Răspundem noi: Acei, cari au făurit credința fericirii lucrătorilor, ba chiar a omenirii, prin comunism, au fost Evrei. Toț Evrei, răspândesc cât pot mai aprig credința comunistă. Și din porunca lor s'au făcut cele mai neînchipuite nelegiuiri în numele credinței comuniste. Sunt și comuniști, cari nu sunt Evrei. Sunt foști creștini, cari însă sub imboldul învățăturii jidovești, s'au lăpădat de legea creștinească. Mai sunt unii, cari nici nu pot judeca, dacă într'adevăr, e cu putință să se înfăptuiască comunismul? Căci „comunism“ înseamnă, că totul, e al tuturora, nimeni neavând dreptul a zice despre un lucru, că e al său. Comunism înseamnă, să nu zici: casa mea, plugul meu, boii mei, pământul meu, uneltele mele, banii mei, soța mea, copiii mei.

Nimic nu este, nici al meu, nici al tău, ci AL TUTURORA! Acesta fiind comunismul, înțelegem că însăși firea omului i se împotrivește. De aceea nu se va ajunge nici odată a se înfăptui această „credință“. Totuși propagandă se face pentru comunism pe atâtea căi, încât unii slabi de înger, se pomenesc numai, că ei luptă pentru comunizarea lumii, — fără a se gândi ce o fi atunci, când așa ar fi lumea.

Tiberiu Mitär

Din viața partidelor

Alegerile pentru conducerea județelor, mai frământară Duminecă în 25 Iulie un număr de județe. Au luat parte la luptă partidul liberal, cel național-țărănesc, Frontul Românesc și Național-creștinii. In multe județe partidele de dreapta, socotite la olaltă, au izbânzi prețioase. Au ieșit din alegeri mult mai tari ca în trecut. Dar cu puteri mari (înțelege cu »pungi« mari!) au lucrat numai liberalii (având la spate guvernul) și național-țărăniștii, având la spate pe Aușnit cu toată jidovimea și pe unguri și pe socialiști și pe comuniști. Punga a dat-o jidovimea, care dorește cu toată puterea un guvern a lui Madgearu-Lupu în cap cu Mihalache, pentru că știu că atunci aceea ce au dat ei acum pentru alegeri și pentru foile partidului, — vor scoate încincit sau înzecit de pe țară, prin câștigurile mari ce li se vor îngădui de guvernul Lupu-Madgearu...

Dreapta a dat dovadă de mare sporire de puteri peste tot locul. Atât Frontul Românesc, cât și Național-Creștinii.

Cei cari nu s'au arătat, au fost credincioșii partidului »Totul pentru Țară«. Ei au fost cuminți, că nu și-au risipit puterile în alegeri cari nu-s de preț. Doar noul guvern (de n'o fi tot cel liberal și așa le radě și pune comisii interimare (vremelnice) în loc, peste vre-o 6 luni.

Totuși, și Totul pentru Țară a făcut oarecari »probe« în unele județe: A sfătuit pe legionari să-și nimicească votul, prin aceea, că pun pe liste sigilul »votat« de 2—3 ori, în 1—3 locuri, prin ce lista e nimicită, că nu se știe cui să se scrie votul. Dar prin asta se vede, câți legionari au fost la vot? Și s'au numărat în județul Arad (unde s'a făcut această probă) aproape 4000 de voturi legionare, — iar în județul Hunedoarei peste 3000. voturi.

Adecă: s'a arătat că: Suntem prezenți și noi! Dar, firește, nu s'au dus la votare nici pe jumătate din câți legionari sunt în județ! Nu s'au dus, pentru-că nu li s'a spus la vreme să-și scoață cărțile de alegători; cei mulți nu s'au ostenit să meargă, au mers numai cei mai gata a se mișca și pentru așa ceva; iar alții au zis: dacă chiar merg la vot, sprijinesc o listă de dreapta, și au votat aci. Căci n'a fost o pregătire stăruitoare pentru acest lucru.

De aceea noi suntem mulțumiți cu cât au arătat cele 2 probe, bine știind că avem fiecare din acele județe pe de 3 ori atâția legionari, cari atunci când va fi lupta cea mare și hotărâtoare: la alegerile cele mari, — vor merge unul ca unu, până la cel din urmă! Atunci se va arăta țării, cât a sporit și s'a întărit sănătosul și vrednicul de mare prețuire partid »Totul pentru Țară«!

Grija bună pentru Căile Ferate

In țările cu mare desvoltare, liniile de cale ferată sunt nu numai foarte numeroase, ci și multe din ele sunt duble (câte două alăturea, una pentru mers, alta pentru venit). Pe liniile duble trenul cutare ajuns în gară, nu e nevoit să stee pe loc până sosește cel ce-i vine în față, care a plecat naintea lui din gara de dincolo, — ci pleacă și el pe linia sa, întâlnindu-se cu acela în fugă, unde se dă, fără a perde vremea așteptându-l. Prin asta se cruță și se câștigă mult. se cruță timpul scump pentru călători, dar și altceva: nu ard cărbunii înzadar, nu ard cât stă trenul așteptând în gară.

In România linii duble avem numai foarte puține, — doar dela București la Ploești și pe valea Prahovei în sus, o porțiune mică, apoi o linie nu prea lungă în Moldova.

Dar aceste linii duble de-s de folos călătorilor și trimiterii de mărfuri în timp de pace, — ele sunt de neprețuit folos în vreme de război. Pe liniile simple trenurile trebue să tot aștepte unul după altul prin gări, în deosebi când trece un tren militar, atunci 2—3 gări din fața lui stau pe loc, așteptându-l să treacă acela, pentru-că așa-i ordinea, ca el să nu fie opăcit prin gări de alte trenuri. Pe rând unde liniile sunt duble, zboară trenurile unul pe lângă altul ca duse de vânt, spre țintele lor, ajungându-le cât mai repede.

Iacă pentru ce conducerea căilor ferate a început și la noi o îngrijire cât mai mare de liniile ferate. Intr'un sfat al Direcției Căilor Ferate, ținut de curând la Brașov, s'a hotărît: să se înceapă îndată munca pentru a se termina lucrările începute mai demult și apoi întrerupte, de terminare a legăturii dintre Bumbești și Livezeni (Valea-Jiului). Lucrările fiind grele, vor dura poate mai mult ca 2 ani încă, dar atunci vom avea legătură bună între Ardeal și Oltenia, pe linia Livezeni—Bumbești. — S'a hotărât ca dela Teiuș la Apahida sau până la Cluj, linia să fie dublată trăgându-se o nouă linie pe lângă cea de azi. Se lucrează cu zor la ea, căci au luat asupra lor părți din ea 6 întreprinderi. Intre Maramureș și județele vecine, azi călătoria făcându-se cu mare încungiur, cu trecere prin capul de jos al Poloniei, — s'a hotărît a se trage și aci o linie nouă, mai scurtă, împreunând ținuturile prin trecere numai pe pământ românesc. Se lucrează apoi la linia Crasna-Huși, care fiind linie îngustă, cu vagoane mici, ca de tramvai, va fi acum lărgită și ca toate liniile din țară. Până la 1 Septemvrie va fi gata. Tot așa s'au grăbit lucrările pentru linia Ilva-Vatra Dornii, care are să fie gata până în primăvara viitoare.

Cu linii înmulțite, unele dublate, — circularea (umblarea) mărfurilor și a călătorilor va fi mult ușurată și sporită. Mai ales liniile duble sunt de negrăit folos și în vreme de pace, dar mai ales în zilele de războiu.

Cu Ionel Moța, la Jilava

Era în iarna anului 1934. Peste mișcarea legionară se abătuseră zile de grea prigoană. Inchisorile gemeau de mulțimea Românașilor prinși în ele, fără a-și ști vre-o vină, decât aceea de a fi iubitori de țară și Legiune.

Jilava sta în fruntea închisorilor. Aici se adunaseră toți fruntașii Legiunii. Lipsea doar Căpitanul, care era căutat pretutindenea. A lipsit la început și Ionel Moța. Cu prilejul disolvării „Gărzii de fier“, în 9 Decemvrie 1933, fusese arestat, închis aici și ținut până în 29 Decemvrie. Atunci a fost eliberat la ora 6 d. a. dar în acea zi, la ora 10 seara a căzut I. G. Duca... Ionel s'a păzit în zilele cari au urmat, de a fi arestat, căci nu știa ce i-se putea întâmpla, ori cât de nevinovat era.. De abia la începutul lui Februarie a fost arestat și el. Mare bucurie a fost pe noi cei din Jilava, arestarea lui Ionel Moța.

S'ar părea că toți cei de acolo eram niște oameni fără suflet și nesimțitori, de ne „bucuram“ atâta de arestarea sa. Dar nu era în această bucurie nici un strop de răutate. Cine, dintre legionari și cei care-l cunoșteau, puteau să-l urască pe Ionel Moța? Toți îl iubeau și îl stimau.

Altele erau îndemnurile bucuriei noastre, a celor din Jilava. Intâi nu știam nimic despre el, și ne muncea gândul că s'ar fi putut să fi pățit ceva rău. Aceasta ne îngrijora foarte mult. In al doilea rând ne simțeam fără conducător. In lipsa Căpitanului, Ionel Moța ne umplea gândul și inima de cea mai mare încredere. Ne bucuram dară de arestarea sa, pentrucă știam că e viu și sănătos, și că vine între noi, să ne conducă. L'am încunjurat cu bucurie, toți. Și el, de fapt, a însenirat îndată Jilava. Cu câtă pricepere a condus el cele câteva sute de suflete învolburate, care locuiau închisoarea. O vorbă bună pentru cei necăjiți, o încurajare pentru cei ce aveau amărăciuni, camaraderie aleasă față de toți, sfaturi și îndemnuri celor care plecau, nădejdi noilor veniți. Pentru fiecare avea un cuvânt de frate.

Având în vedere împrejurarea grea în care se găsea organizația, el a redactat acolo mai multe memorii și scrisori, către feluriți oameni politici și fruntași ai vieții de obște, lămurindu-l asupra multor chestiuni, spulberând hule și svonuri, cari erau aruncate în spatele mișcării legionare și a șefului ei.

Senin, încrezător și hotărît, el știa să aducă în sufletele celor care-l înconjurau, — pace și nădejde.

Despre asemenea oameni, Biserica spune că se chiamă: fiii lui Dumnezeu.

Intradevăr, după doi ani dela vremurile petrecute cu el la Jilava, când nu se gândea nimeni la un asemenea sfârșit alui Ionel Moța, el se mută din viața aceasta printre fiii lui Dumnezeu din ceruri, luptând pentru Hristos și Crucea sa, în îndepărtata Spanie, unde diavolul a aprins un mare iad pe pământ.

Și astfel iubitul nostru conducător dela Jilava, a devenit prin moartea sa eroică, piatra de temelie, a României de mâine, „mare, puternică și ascultătoare de Dumnezeu“, așa cum a dorit o el.

Ion Banea.

Incărcăm noi înşine, braţele duşmanilor noştri, — cu arme

Un mare general al lui Napoleon, văzând cum merg războaiele şi de ce atârnă în prea mare parte izbânzile lor, a spus cuvintele cari sună cam ciudat, dar par'că prea adevărat: Ca să cucerăsc LUMEA, îmi trebue numai trei lucruri: întâi: BANI, a doua oară BANI şi a treia oară tot BANI!...

Banul e „puterea", chiar dacă nu singură hotărâtore, dar foarte precumpănitoare, care poartă războalele. Şi anume nu numai pe cele din zilele cu încrucişare de săbii şi de stropire a pământului cu sânge, ci ŞI RĂZBOAIELE CELE FĂRĂ DE SÂNGE, cari se duc neogoite şi în zilele de „pace" (care nu este nici odată!) între popoare şi ţări.

Că lucrurile aşa stau, ne o dovedesc mai ales două popoare: cel ENGLEZESC şi cel EVREESC.

Englezii sunt azi în mare parte stăpânii LUMII, în temeiul faptului că prin o politică departe văzătoare, urmărită cu o stăruinţă şi muncă necunoscătoare de oboseală, au canalizat (tras în şanţuri) aşa fel scurgerea averilor de pe faţa a tot pământul, ca precum apele pâraielor se scurg în râuri, râurile în fluvii şi fluviile în mări şi oceane, — aşa bogăţiile de pe glob să se scurgă, ca printr'un uriaş drenaj, în Oceanul englez, adâncindu-l, lărgindu-l, umflându-l... Iar când ai Ocean de bani, o ce uşor îţi este să ai mii şi mii de corăbii, cari să te facă atotstăpânitoare pe mări. Tot aşa pe uscat să ai armate temute, nebiruite, pentru-că-s împărăteşte îndestulate cu de toate, cari să ţi ducă în deplinire poruncile de cucerire a tot şi a toate în jurul tău. Numai cu ajutorul oceanelor de aur şi de argint, a putut ajunge Anglia, aşa atothotărâtoare „putere" pe glob.

Celălalt neam, urmărind aceeaşi politică de stăpânire a tot pământul, dar nu prin corăbii şi armii îmbrăcate în zale, pe cari nu le are, ci cu altfel de mijloace, — e neamul EVREESC. Acest neam, cu o stăruinţă, împletită cu diavolească perfidie (viclenie) şi prin asta întrecând pe cea englez, — îşi urmăreşte tot aşa, de veacuri si prin veacuri, ţinta de a-şi întinde uriaşa sa pânză de paianjen ţesută din fire de aur şi argint, cari nu se rup, peste trupul tuturor popoarelor, legându-le bine în acea plasă sclipitoare, dar ucigătoare!... Şi ei, ca şi Englezii, pentru rostul ce urmăresc, pe adunare de munţi de aur şi de argint, mari, tot mai mari, până să ajungă a fi uriaşi, s'au pus. Englezii au tras canale concentrice (cari se întâlnesc la un loc) pentru scurgerea averilor de pe glob în Oceanul lor, — Evreii nu ridicat piramide egiptene de aur şi de argint prin Rotschilzii lor de prin toate ţările, încât din vârfurile acelora să poată zăpăci lumea, făcându o să meargă pe drumurile ce ei i-le arată şi să trăiască cum ei o învaţă.

Şi istoria grăieşte, iată, demult, despre ATOTPUTERNICIA ENGLEZĂ — iar în vremile mai noi, de vre-un veac încoace, decând munţii de aur ai jidovimei au atins înălţimi ameţitoare, se vădeşte ŞI PUTEREA EVREIASCĂ şi se face tot mai simţită, mai apăsătoare, mai sufocătoare!...

Aşadar adevăr a spus generalul lui Napoleon, când a zis, cum a zis, — şi e prea adevărat, că „ARMA" cu care se cucereşte lumea, şi dacă n'o fi el singur, dar în măsură foarte hotărâtoare, — e BANUL! Ai ban, ai armă bună în mână, mai tare ca tunul, ca tancul, ca aeroplanul, ca trenul blindat. Ai bani mulţi, ai „arme" multe şi mari sorţi de izbândă asupra potrivnicilor.

De aceea: UN OM CUMINTE ŞI UN POPOR ÎNŢELEPT, NU ŞI DĂ BANUL ÎN MÂNA ALTUIA căci prin asta pe sine se DESARMEAZĂ, iar braţele aceluia le încarcă cu arme, PRIN CARI EL ÎNSUŞI VA PIERI!...

*

Acum să vedem ce facem noi? Luăm o pildă din mille şi mille ce ni-se îmbie în toate părţile ţării. E una care lasă să vedem, ca într'un ciob de oglindă toată neînţelepciunea noastră... Ni-o dă ziarul „Ecoul" din Arad:

Trăeşte în Arad un evreu maghiar, Matrovitz Mó (acum „Mauriţiu") care s'a ştiut vârî aşa de bine şi sub pielea românească acolo unde a trebuit, — aşa cum se vârîse înainte vreme sub cea ungurească — încât a ajuns a fi dumnealui FURNIZORUL DE PIETRIŞ AL CĂILOR FERATE ROMÂNE, pentru tot Banatul, Crişana şi Ardealul. Şi „purtându-se bine" pe unde e nevoie, el îndestulează Căile Ferate cu atâta pietriş, de nu mai ştiu aceiea unde să-l pună... Şi cum reţeaua (împletitura) de linii ferate e foarte deasă mai ales în Banat, ca şi în Ardeal, sutele de mii de vagoane, trimise de el pe linii, cu pietriş, se întorc înapoi aducându-i dumnealui STRAT DE PRAF DE AUR PE FUNDUL LOR... Mai e norocosul evreu maghiar şi mare exploatator (tăietor) de păduri, — alt pietriş" ce-i aduce în vagonetele de pe liniile industriale, alt PRĂFUŞOR DE AUR...

Şi adunându-se praful din vagoanele de petriş, cu cel din vagoanele coborâtoare de lemne din munţii noştri, — se varsă grămăjoare grămăjoare, la picioarele Matrovitzului... Şi cum dumnealui e şi azi tot „Mó", şi numai de formă şi de silă „Mauriţiu", aşa inima lui e tot la Budapesta, nu la Arad sau altundeva în România. De aceea jupânul şi-a cărat, nebăgat în seamă, toate grămăjoarele de aur — la Budapesta! Dumnealui, furnizorul Căilor Ferate Române, şi a cumpărat în anul 1929 în Pesta o „căsuţă" numai de 28 milioane lei! Peste un an, a doua cu 25 milioane lei, iar în al treilea an, 1931, o vilă lângă Pesta, cu alte 26—28 milioane lei! De atunci n'a mai cumpărat case, ci alte lucruri de preţ, pe cari nu le mai supăra ochii tuturor indiscreţiilor (cari se uită şi unde nu s politişi şi nu şi ţin gura).

Iată dar, cum un singur fericit furnizor al Căilor Ferate române, scoate din ţară în numai 3 ani, şi numai ce se poate vedea de aiţii, vre-o 80 de milioane lei! Şi de atunci încoace, negreşit a mai pus el „bine", încă pe atâtea milioane albe pentru zile negre...

Inmulţeşte-l pe acest Matrovitz cu încă cel puţin 20.000 ca el în ţară, cari scot la fel sutele de milioane dela Telefoane, dela Chibrite, dela Discomuri, dela Cagero-uri, dela Grupaje „române", din Astre-Române, din Lafayette, din Carpatine, din „Petroşani", şi din zeci şi sute de feluri de întreprinderi din toată ţara, — şi veţi înţelege cât de nebuni suntem noi, cari îndrumăm trei din patru părţi ale izvoarelor de bogăţie ale ţării, să curgă, râuleţe, râuri şi fluvii de aur, spre oceanul de bogăţie al jidovimei, — în afară din ţară!

Ţinând seamă de adevărul, că „banul", e „arma" cu care se cucereşte lumea, — iată că noi adunăm singuri armele noastre şi încărcăm cu ele braţele duşmanilor noştri celor mai răi! Ce mirare dară, dacă ei, aceleaşi arme le întorc contra noastră şi ne bat cu ele zi de zi, tot mai mult strâmtorându ne şi subt picioarele lor punându-ne... Cine a mai văzut deştepţi ca noi, cari în loc să încărcăm braţele fiilor credincioşi ai neamului nostru cu atotbiruitoarea armă a banului ţării, — o dăm senini duşmanului, pentru a o întoarce împotriva noastră!..

Nu! Ţara noastră nu e gospodărită nici înţelept, nici româneşte!.. Şi de aceea dorim noi o nouă stăpânire, cu adevărat românească şi creştinească, — iar aceea nu poate fi decât una cât mai de dreapta, care — va şi veni!

(Din „Buna Vestire").

Prot. IOAN MOŢA

Bucureştii îşi cer şi ei un Mureş sau Olt al lor

Oraşele cele mari şi cu înflorire repede, au fost şi sunt acelea, cari se găsesc lângă râuri mari sau chiar pe ţărmi de mare. Apa mare le înlesneşte aducerea de tot felul de mărfuri şi hrane cu vapoarele, cu cheltuială puţină, apa fiind dată de D-zeu, fără vre-o plată.

Din acest punct de vedere Bucureştiul, e oraş lipsit de puternicul sprijin al apei, — şi de aceea conducerea lui demult îşi bate capul cu aceea, că în ce fel ar ajuta acestei lipse a capitalei (a oraşului cu scaun de domnie)?

Zilele acestea Direcţia Uzinelor de apă, cari îngrijesc ca oraşul să aibă apă, — a arătat că e aproape gata cu planurile, după cari să prindă apa Argeşului şi s'o conducă aproape întreagă, prin Bucureşti, dându-i alvie nouă prin care, după ce a spălat şi adăpat Bucureştiul, să se scurgă, cu Dâmboviţa, în Dunăre şi de aci în mare.

E o lucrare însemnată, care cere cheltueli de peste 800 milioane Lei, — pe cari oraşul neputându-le avea dintr'odată, a împărţit lucrarea pe 10 ani, cheltuind în fiecare an câte 80 milioane.

RÂURI DE ARGINŢI CURG DIN AMERICA

Statele Unite ale Americci de Nord, sunt o uriaşă cetate a puterii jidoveşti. Acolo totul e cotropit de jidani: marile bănci, marile întreprinderi, presa (gazetele), ce vrei. Gazetăria e aşa de mult în mânile lor, încât ziarele americane au încheiat între ele un legământ, în puterea căruia, îndată ce s'ar ridica un ziar împotriva lor, toate celelalte să sară asupra lui şi să-l împedece a avea ştirile telegrafice cari vin celorlalte foi, şi să-l facă să piară!

Această jidovime îmbogăţită, dă din marile sale venite, ajutoare mari conducerii sale, care are legături cu toată lumea, ca să aibă cu ce ajuta toate mişcările, ori-unde s'ar ivi, în folosul jidovimii şi să lupte pentru stingerea celor ce nu li-s pe plac. De acolo, din America, şi dela jidovimea din Rusia, curg, ca râuri de arginţi, ajutoarele cele multe pentru toţi răii de prin ţările Europei, ca să aibă aceştia cu ce »lupta« împotriva mişcărilor de trezire a popoarelor creştine!

Iaca ce descopere lumii marele ziar german hitlerist »Völkischer Beobachter« din Berlin.

După-ce Jegow, comisarul »Siguranţei« din Rusia, a întocmit un nou mare plan de urmărire şi nimicire a tuturor celor ce lucrează împotriva »politicei« comuniste conduse din Rusia, — aflându-se că acel plan, pentru a fi îndeplinit, cere aşa sume de bani, încât capul mişcării nu-i poate găsi numai aci în Rusia, — conducerea jidovimei din America a pus la îndemâna lui Jegow din Rusia, 15 milioane de dolari, sau peste două miliarde Lei!, — deocamdată. Iar de-or mai trebui s'or mai găsi!.

Asta din America. Dar tot aşa se varsă ajutoare dela jidovimea din Anglia, din Franţa (mai ales din Franţa, care e a doua Americă, — — — — — — — — — — — — din Polonia şi de pe tot globul România nu e printre cele din urmă care varsă Dunăre de arginţi pentru scopurile conducerii evreeşti de pe tot globul.

Din aceşti bani americani, englezi, francezi şi de toate neamurile (adecă storşi de pe toate nepricepătoarele neamuri ce se lasă stoarse şi supte), — e plătită gazetăria cea puternică jidovească şi jidovită, din toate ţările, — pentru ca să poată zăpăci mulţimile cetitoare ale neamurilor. Din acei bani se umplu »fondurile« partidelor politice, celor ce merg la cot cu jidanii!..

Din acei bani se ung pe degete şi multe gazete aşa zise »româneşti«, pentru că-s scrise în limba română, dar cu suflet strein, ca şi cele scrise de fapt de Români, dar cari sunt jidoviţi, şi gazetele lor ca şi ei...

Din astfel de »arginţi« lunecaţi din mânile Iudeilor, s'au vărsat chiar şi în alegerile acestea judeţene dela noi, milioane şi milioane în fiecare judeţ, pentru a atrage pe cei nepricepuţi din popor în taberele »democrate« ale partidelor jidovite...

Şi bieţii noştri oameni nu pricep şi nu întreabă pe cei ce viu între ei, cumpărând »agenţi« (corteşi) pe timpul alegerilor şi vărsând râuri de beutură celor fără de minte cari o primesc, — că de unde atâta putere de cheltuială, deşi partidul nu e la guvern, ci în opoziţie? Apoi iaca vi-o descoperim noi: Cei ce se află la guvern, pot cheltui, că au la îndemână fondurile tainice prin unele ministere, şi iau, — tot aşa de fără dreptate şi tot aşa de necinstit, — din acelea, dar cel puţin nu-s bani primiţi dela cumpărătorii de suflete străini, dar tu partid de opoziţie (de împotrivire) care de atâţa ani eşti ţinut departe de izvoarele de aur ale puterii, — de unde ai de verşi mai mulţi bani, ca însuşi partidul dela putere? Numai orbul nu vede că acest partid lucrează cu bani streini... cu de cei din America, Anglia, Franţa şi alte palme calde ale evreimii...

Cu cât mai presus, mai curat, mai cinstit, mai după poruncile lui Dzeu, e partidul cutare, sărac, care vine în faţa poporului numai cu inima sa de frate, cu vorba sa dreaptă şi de altă lume, mai bună, doritoare!...

Parastase

Duminecă, 11 Iulie a. c. s'a săvârşit un sfânt parastas în biserica gr. cat. din com. CISNĂDIE (jud. Sibiu) pentru odihna sufletelor celor doi mucenici Ionel Moţa şi Vasile Marin, care au căzut pe câmpul de onoare în Spania la Majadahonda. Sfânta slujbă a fost oficiată de cucernicul părinte Guşan, de faţă fiind toţi cei de un crez cu cei ce s'au jertfit.

D. Petreanu

O faptă bună

— UN „SANATORIU“ IN ZARAND, PENTRU MUNCITORII BOLNAVI —

Societatea de mine (de băișaguri) „Mica“ dela Brad, fostă înainte de război în mâna Germanilor, decând e în mâni românești, arată muncitorilor ei, ba tot poporului român din Zarand (părțile dela Brad și Baia de Criș din județul Hunedoarei), tot mai multă grijă de frate și inimă ce simte cu locuitorii ținutului și cu lucrătorii în minele ei. A zidit de nou sau a renovat din temelii mai multe biserici din părțile Bradului și Criștiorului, de pe unde-și are lucrătorii, și a ajutat și în alte feluri nevoile Românilor de acolo.

Mai nou cetim cu plăcere știrea dată de gazeta locală „Zarandul“ din Brad, că cei dela conducerea societății „Mica“ au luat o altă hotărâre pentru care li-se cuvin cuvinte de laudă: Va înființa pe un loc bine ales, plin de sănătate, un „Sanatoriu“ (Casă de primire și tămăduire de bolnavi), anume pentru bolnavii de piept, primejduiți a fi atacați de boală uscată, zisă „oftică“. Aceasta boală atinge mai ales pe oamenii tineri, oarecum cruzi, cari lucrând sub pământ în aerul închis și greu de acolo, cad ușor în această păcătoasă boală. Despre „oftică“ spune lumea că e o boală fără leac și cel căzut în ghiarele ei, e pierdut fără vorbă multă. Lucrul acesta azi nu mai e adevărat! Boala asta e „fără leac“ numai dacă nu ne îngrijim și o lăsăm să îmbătrânească în noi: Atunci da, ajungând ea prea puternică în plămânile noastre, le ciurue și le roade, până ne potoape. Dar dându-ne, la timp în buna pază a doctorilor celor anume grijitori de această boală, ei o răpun, o înving și dau pe bolnav casei lui, deplin sănătos și voinic!

Acest rost îl au așa zisele „Sanatorii“ pentru tuberculoși. Și un astfel de „Sanatoriu“ va zidi „Mica“ acolo în Zarand, pentru a îngriji de muncitorii ei, la cari doctorii ar fi băgat de seamă semnele acestei boale. Și dacă-l dau în grija „Sanatoriului“ până ce boala n'a prins putere mare asupra bolnavului, îl scapă de ea! „Mica“ acest bine, acest noroc îl dorește lucrătorilor săi, — și cearcă să li-l dea.

De aceea numim fapta ei „O FAPTĂ BUNĂ“, căci din dorința de mult bine lucrătorilor săi, o face.

Știm că dl director al acelei societăți, nu dorește și nu primește să fie lăudat, spunând că dsa, când face câte ceva bun pentru muncitorii săi, își înplinește numai o datorie, o poruncă a inimii dsale românești și creștine, pentru care nu așteaptă laude. Să ne dea totuși d. Gigurtu voe să pomenim cu laudă, această pornire, care dela Dsa a purces.

Din alte țări

— Din Rusia —

Și Bela Kun? O știre aproape de necrezut dau ziarele polone din Varșovia: Că și Bela Kun e pus la răcoare în „raiul“ visat de el în Rusia.

După ce „stăpânul“ roșu al Rusiei de azi, a trimis pe cealaltă lume câteva zeci de mii de foștii buni „tovarăși“ ai săi întru comunism, fiindcă îi bănuia că nu-i mai sunt destul de „credincioși“ și ascultători, — a început cercetarea celor cari au petrecut mai mult prin țări străine. Spionii lui au alergat în goană de copoi în toate părțile, și de-au aflat pe acolo ceva urme, măcar în chip de zvonuri, despre cutare sau cutare fost trimis al Rusiei pe acolo, — îndată acele zvonuri s'au luat drept dovezi de necredință față de Măria-sa Roșul din capul țării și acela chemați la răspundere.

Așa se scrie că e și cu Bela Kun. Copoii cari au adulmecat pe urmele lor prin străinătate, spun că, nainte cu 2 ani, când acesta mersese în Spania, tocmai pentru a pregăti acolo focul de iad ce o pârjolește azi, — ar fi avut întâlniri și consfătuiri cu oameni de ai lui Trotzky, celalalt Roșu mizerabil, dar ajuns temut de jupânul tare și mare de azi, — și pentru că nainte cu doi ani ar fi stat la sfat cu oameni de-ai lui Trotzki, Bela Kun azi a fost prins și aruncat în închisoare.

Acum va fi adus în fața unui tribunal revoluționar, printre alți arestați, — și tribunalul-unealtă îl va judeca negreșit, ca pe toți câți îi vin în față, — la punere la zid și glonț.

Multe răutăți a făcut acest păcătos jidov din Ungaria, unde ajunsese „dictator“ (cel mai mare poruncitor) în Budapesta, și-și pusese Ungaria sub genunche, până nu veni armata română de-l izgoni și dete libertate Ungariei și Budapestei. Toate foile unguresti fugiseră înspăimântate de moarte de el la Viena. Și numai după-ce armata Română înălța-se drapelul tricolor al României pe cetatea din Buda, — au venit și acele ziare maghiare napoi din pribegie, dela Viena, și apăreau libere, dar cu însemnarea „cenzurate“ de — Cenzura română! Acum păcătosul ce le gâtuia și pe ele, își ia plata răutății vieții, în Rusia cea mult râvnită.

—xox—

NOUTĂȚI

Ca o urmare a scrisorilor lui Ion I. Moța către cetitorii acestei foi și către legionari peste tot, — după-ce în numărul trecut (29) am tipărit cea din urmă scrisoare a lui, din câte a avut încă putința a ni-le scrie de acolo din pământ străin, — ca o urmare a acelor scrisori, începem din numărul viitor a da cetitorilor „Libertății“ scrisorile cu descrierea vieții de pe front, din tranșeele spaniole, scrise de dragii săi camarazi întorși cu zile acasă, scrisori unele de mare frumusețã, la fel cu ale fratelui lor de luptă Ionel Moța. Au scris și scriu lucruri de tot interesante de pe acel front, dnii Nicolae Totu, Alexandru Cantacuzino, Bănică Dobre și așteptăm grăitoare descrieri dela dl Ing. Clime și dela părintele Dumitrescu. Pe toate le vom arăta cetitorilor „Libertății“ împlinind dorința Directorului nostru sufletesc, de a avea ani de zile scrisori povestitoare dela ei și despre cele văzute, pățite și îndurate de ei acolo.

*

Ziarul „Buna Vestire“ din București, ziar care sprijinește cu căldură, mișcarea legionară de dreapta, a publicat în numărul său de Duminecă 25 Iulie, articolul **„Incărcăm noi înșine brațele dușmanilor noștri, cu arme“** scris de directorul nostru Păr. protoiereu I. MOȚA. Il publicăm fiindcă în alt articol „Râuri de arginți“, arătăm ce minuni face evreimea de pe glob, în deosebi cea din America, din Franța și Anglia cu banii mulți pe cari îi stoarce de pe popoarele creștine, cum cu acei bani, le azvârle pe unele asupra altora, — din ce se vede puterea banului. Articolul părintelui Moța ne lămurește ce greșeli de neiertat facem, că nu păzim, ca banul țării să rămână în țară și anume în mânile fiilor buni ai țării, cari sunt numai Români.

*

Foc mare la Moreni (lângă Ploești). Săptămâna trecută Morenii au avut mare spaimă: De-odată au văzut că din canalul prin care se scurg rămășițele de păcură dela sondele (puțurile de petrol) a societății „Creditul Minier“, țâșnesc flacări. Fiind căldură mare și vânt, flacările au atins și gospodăriile din apropierea canalului și în puțină vreme au fost prefăcute în scrum șase gospodării, a locuitorilor vecini cu canalul. Au alergat pompierii sondelor, au venit în ajutor și pompierii din Ploești, și au putut opri răspândirea mai departe a focului, — dar n'au putut fi scăpate 6 gospodării, ca și magazinele cu unelte de sondat (de sfredelire în pământ) și mai multe hambare cu cereale (bucate) și cu unsori. Izbucnit dimineața, focul a putut fi stins de tot abia noaptea pe la miezul nopții. Se crede că nenorocirea a venit dela vr'un lucrător, care a aruncat un chibrit sau o țigară aprinsă în canal, și păcura a luat foc.

*

Avion căzut peste soldați. Lângă Copenhaga soldații făceau deprinderi în câmp. Un avion zbura pe deasupra lor, făcându și manevrele sale. Deodată stricându-se ceva la avion, s'a prăbușit din înălțime căzând peste un grup (o ceată) de soldați, cari n'au avut timp a fugi și a se feri de el. Pe unul l'a omorât pe loc, pe 14 i-a rănit greu, rupându-le mâni, picioare, coaste, și pe alții rănindu-i mai ușor.

In căderea lui, aeroplanul care luase foc dela aprinderea rezervei sale de benzină, — a stropit cu benzină aprinsă pe doi bicicliști ce treceau pe drumul peste care trecea avionul în cădere. Și sărmanii bicicliști, udați cu benzină, au ars ca niște făclii, prefăcându se în scrum!

*

Automobil ce asvârle piatra în capul trecătorilor... Se știe că automobilele sunt împinse înainte prin învârtirea roților din napoi, cari așa duc mașina înainte. In învârtirea lor, roțile din napoi fac destule rele; întâi și întâi strică mult drumurile, scobindu-le, a doua, azvârle pietrile de pe drum, risipindu-le.

Zilele trecute un automobil mare trecând prin Târgoviște, unde chiar se lucra la repararea pavajului (pardoselii), înaintând el cam greu prin locul desfundat, roțile din napoi luptându-se cu petrile ce se mișcau sub ele, — au svârlit o piatră, care a nimerit în cap pe un lucrător, lovindu-l așa de rău, că acela a căzut jos amețit și a trebuit să fie dus de grabă la spital pentru îngrijire.

*

Furtuni strașnice s'au descărcat în săptămâna trecută, și se mai descarcă în multe părți din țară. In comuna Iiberi (j. Târnava mare) trăznetul a aprins casa unui gospodar, dela care luând foc și cele vecine, au ars case și șuri și cele adunate în jurul lor, la 6 locuitori, făcându-le pagubă de peste jumătate milion lei.

O femee mai în vârstă, de 62 ani, speriată grozav de un trăznet puternic, a căzut jos și a murit. I s'a rupt ceva în inimă.

*

Banii de 100 lei cei mari, cari nu știi din ce s făcuți, din nikel cu nițel argint în ei sau de plumb, — vor fi scoși din circulație (umblare). Noi, singuraticii, nu mai suntem datori a-i primi, dela 25 Iulie. După această dată trebue plătite cu ei dările, căci în dare trebue să-i mai primească până se sfârșesc de prin țară. Se pot duce și la Banca Națională unde se găsește (prin orașele cu scaun de județ). Dar dela 25 Octomvrie încolo, nu-i mai primește nici Banca Națională. Pân'atunci toți câți mai au bani de aceștia de 100 lei, — să-i schimbe.

*

Cuibul coțofenei, prilej de moarte unui copil. In satul Hăncești din Basarabia, o coțofană (pupăză) își făcuse cuib într'un copac pe aproape de casa unui creștin. Și cum urâcioasa pasăre tot cânta pup-pup-pup, de supăra pe ai casei, — o fetiță s'a urcat în copac să-i spargă și arunce cuibul. Dar coțofana, apărându-și și ea „casa“ ei, s'a împotrivit din răsputeri și a mușcat pe fetiță de mână așa de rău, că aceea, speriată, s'a tras înapoi și lunecând de pe craca pe care era, a căzut la pământ așa de nenorocit, că a murit pe loc...

*

Marconi, unul din cei mai mari descoperitori a puterilor electrice, din câți a avut lumea, a murit săptămâna trecută în Italia! El a descoperit telefonia fără fir, trimiterea sunetului pe undele nevăzute ale aerului, ba și trimiterea chipului tău, ca să fii văzut peste mări și țări de cei cu care vorbești! El a aprins lămpile electrice la o Expediție mare din Australia, stând dânsul pe un vapor la țărmul Italiei lângă mașinile lui de trimitere de puteri de aprins. A fost un om cu mare dar dela Dumnezeu.

Dela serviciul propagandei scrise

— BIROUL CENTRAL AL „LEGIUNII“ —

Se atrage atențiunea Domnilor Șefi de județe și camarazilor însărcinați cu propaganda scrisă în județe, că în depozitul nostru central se găsesc reviste și ziare legionare numere mai vechi, cu articole foarte interesante, care constituesc un excelent material de propagandă.

Articolele sunt dintre acelea care se pot citi în orice timp.

Recomandăm aceste ziare și reviste în mod deosebit, mai ales că le-am scăzut prețul.

Se primesc comenzi: Ing. M. Smărăndescu Str. Gutenberg Nr. 9. București!

1. „Libertatea“ câte 1 număr cu 1 leu în loc de 2 lei.
2. „Glasul Strămoșesc“ cu 2 lei, în loc de 3.
3. „Omul Nou“, 1 leu în loc de 2 lei.
4. „Insemnări sociologice“ revistă de înaltă gândire legionară, un număr cu 3 lei, în loc de 5
5. „Rânduiala“ revistă, cu 10 lei în loc de 15.
6. „Ideia românească“, un număr cu 4 lei în loc de 6.

Cărți legionare noui apărute:

1. „Prezent“, de Ion I. Moța, 12 lei.

1. „Note de pe front“ descrieri din războiul din Spania, de N. Totu, cu 35 lei.

3. „Rânduri către generația noastră“ de I. Banea ed II. 5 lei.

4. „Cum trebue înțeleasă dreptatea socială“ de Gh. D. Orleveanu cu 5 lei.

—x—

TIPOGRAFIA „ASTRA“ S. A.—CLUJ, CALEA MOȚILOR 59